

Hoài Thủy

Tự thoại trong đêm

Tôi đau đớn rách vào thời gian gạch nối giữa quá khứ và hiện tại. Tôi từ biệt một phần quý báu của tuổi trẻ. Tôi bỏ đằng sau những chặng đường đã qua. Con đường gặp ghềnh khúc khuỷu trước mặt sẽ dẫn đến hạnh phúc hay lại là những ngộ nhận, hoài vọng hão huyền ? Đêm dài. Đêm huyền hoặc. Đêm thâm u. Đêm mênh mông diệu vợi. Đêm khai sinh ta trên trang giấy ó vàng quăn góc. Đêm bùng sáng ảo tưởng dẫn ta ngược dòng ký ức. Đêm, ta lại bên em. Hư ảnh. Mù mờ.

Ngày ấy bây giờ có thể gọi là ngày xưa được rồi. Chử xưa sao mà buồn thế ! Nó dội vào lòng ta , thấm tận từng tế bào. Bỗng rớt. Nó xa vời như được gọi tới từ cõi vô biên.

Tích tắc ... tích tắc. Cộng thêm vào giờ G vài cái tích tắc thì hai chiếc vé tàu của tôi và em sẽ ở hai toa khác nhau ; hay chí ít cũng là hai ghế đối lưng với nhau. Tích tắc ...tích tắc.Lật ngược đồng hồ lên xem nào. A ! Ta bỗng bành, ta ngược thời gian ta bay... Nhẹ bay lên trời. Nặng rơi xuống đất. Kia ta có bay đâu, mà cũng chẳng rơi. Ta bị hút. Hút về em...

Mưa cuối xuân. Mưa phùn. Rí rắc. Mưa nhỏ giọt tái tê. Ta hoà mình trong mưa. Lạnh, nóng ẩm, mát không thể xác định. Ta lẫn lộn mình

với cơn mưa. Gió nép vào cành lá. Mầm xanh trở dậy. Ta nép vào ai ? Ngòi bút chuyển mực. Những nét vẽ nguệch ngoạc vô tình. Ô hay tóc em. Tóc em dài. Mắt em... Môi em ... Khuôn ngực ... Hình hài ... Không ! Không thể như vậy. Xoạt ... Mảnh giấy vụn thoát khỏi tay. Đứng !!! mưa lạnh ... em nhòa dần, tả tơi...

Bốn bức tường ẩm mốc đang mọc chân. Bốn bức tường bước gần đến tôi. Một, hai... Ôi ! Căn phòng bé dần và biến mất ! Chiếc giường , bộ bàn ghế tòi tàn , ọp ẹp thoát đở sụp. Một đồng bụi một không hơn không kém. Chiếc Dương cầm đâu ? à thì ra nó đang lơ lửng giữa không trung. Dây đứt hết rồi. Nào cho ta đánh đu vào mi nhé. Thế mà hay. Chẳng còn những dây đàn rung lên đưa em về mùa thu xa vắng. Chẳng còn ... chẳng còn...

Khói. Khói ở đâu ra nhiều ghê. Khói cay mắt. Khói xốc vào buồng phổi. Lâng Lâng đến lạ ! Khói trắng, ngón tay vàng. Khói vòng vèo những ảnh hình sống động. Khói lững lờ như một dòng sông. Sông Thương đấy ư ? Vạt cỏ thưa mọc trên cát xốp ven đê đây rồi. Tiếng còi tàu nào ruột. Tiếng còi tàu đứt ruột. Những chuyến tàu đi. Bao ánh mắt níu giữ trao nhau. ánh mắt nào của em. ánh mắt nào của tôi trong chiều xuân ấy ?

Nếu chuyến tàu không ga đến ta sẽ mãi mãi xa nhau. Nhưng quả đất vốn tròn. Biết thế Kinh Bắc ơi , sẽ còn gặp lại. Ngày ấy gọi là ngày mai của ngày hôm qua em ạ !

Ngày mai, ngày mai lúc nào cũng sáng sủa. Ngày mai ta cùng về phương nam nắng ấm. Em hỏi trong ấy có bốn mùa không ư ? Chỉ có hai thôi , mùa nắng và mùa mưa. Em không thích à ? Càng tốt chứ, với kỷ niệm luôn luôn chỉ tồn tại khái niệm đẹp. Không mùa đông ta càng da diết nhớ mùa đông. Hình ảnh trong mơ mới là hình

ảnh thật. Em cười ...

Bây giờ đã là ngày mai của ngày hôm qua ! Em của ngày hôm qua đâu rồi ? "Con người và lý trí của họ luôn luôn thuộc về thời đại" - Em bắt đầu hiện sinh từ lúc nào vậy ? Tình yêu thì sao ? Nó nằm ở đâu trong bốn chữ Con - Người - Lý trí.

Và ngày mai của ngày hôm nay tôi chúc em hạnh phúc. Chỉ mong rằng nếu nhớ tôi, đừng bao giờ em nghĩ đến bốn chữ Con - Người - Lý trí em nhé. Tôi tham lam quá nhỉ. Chúc cho em cũng chính là chúc cho mình.

Nguồn: Hùng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003